

μνά Βάτικ. Χαβουτσ. Τοῦ τσάι γίνεται ἀπὸν ὅς τοῦ Πα-
γαίου ὅς τὰ γυμνά Μικρὸ Σούλ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. *Γυμνὸς Μοσχονήσ.*
Γυμνὸ Εὐβ. Πελοπν. (Τρίκκ.) Γυμνὸς Μακεδ. (Δεσκάτ.)
Ἔς τοῦ Γυμνοῦ Εὐβ. Ἰος Κέρκ. (Σιν.) 4 Τὸ ἀρσεν. ὡς οὐς.,
ὁ λεῖμαξ, ὁ γυμνοσάλιγκαρος Πελοπν. (Ἀναβρυτ.
Ξεχώρ.) : *Μάζωνε σκλημεάτσα μὲ καύκαλο τσ' ὄχι τοὺς*
γυμνοὺς (σκλημεάτσα=μικροὺς σκλημέους, σαλι-
γκαρά) Ξεχώρ. 5 Τὸ οὐδ. ὡς οὐς. εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν
καλλιτεχνῶν, ἡ ἀπεικόνισις τοῦ γυμνοῦ ἀνθρωπίνου σώμα-
τος σύνθηθ.

γυμνοσάλιαγκας ὁ, πολλαχ. γυμνοσάλιαγκας Ἰμβρ.
Λήμν. Μακεδ. (Ἀρν. Γιδ. Κεφαλοχ. Κολινδρ. Ριζώματ.
Φλόρ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Εὐρυταν. Λεβιάδ.
κ.ά.) γυμνοσάλιαγκας Ἡπ. (Ζαγόρ. Κουκούλ.) γυμνοσά-
λιαγκας Χίος (Βροντ.) γυμνοσάλιαγκας Πελοπν. (Οἶτυλ.) γδυ-
μνοσάλιαγκας Σῦρ. γδυμνοσάλιαγκας Πελοπν. (Ὀλυμπ.) — Δ.
Σολωμ. 275 γδυμνοσάλιαγκας Πελοπν. (Κάμπος Λακων.)
γδυμνοσάλιαγκας Τήν. (Ἰστέρν.) γυμνοσάλιαγκος Ἀθῆν.—
Π. Γενναδ., Γεωργ. Γλωσσ., 13—Λεξ. Περιδ. Αἰν. Βυζ.
γυμνοσάλιαγκος Μακεδ. (Σιάτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τοῦ οὐς. σάλιαγκας.

Ὁ γυμνός, ὁ ἄνευ κελύφους κοιλίας, ὁ λεῖμαξ ἐνθ' ἄν. :
Τώρα τὴν ἀνοιξη γεμίζει τὸ περιβόλι μας γυμνοσαλιγάκους
Ἀθῆν. Ἀμα γλέπον γυμνοσάλιαγκα ἀνακατεύουμι (= αἰ-
σθάνομαι τάσιν πρὸς ἑμετον) Μακεδ. (Κεφαλοχ.) Οὐ γυμνο-
σάλιαγκας δὲν ἔχ' σαμάρ', τὰ σάλ' γκάρια ἔχ' νι (σαμάρ' =
κέλυφος) Μακεδ. (Φλόρ.) Ντῦσε τὸ παιδί σου, πού τ' ἀφί-
νεις καὶ γυρίζει σὰ γυμνοσάλιαγκας Πειρ. || Ποίημ.

Λουλειά ἔχεις, γδυμνοσάλιαγκα, καὶ βλέπω τοὺς ἀφροῦς
σου

Δ. Σολωμ., 275. Συνών. *βεῖλε 2, γαιδοῦρο-*
σκλημέος, γκόλιαβος Α4, γκόλιαρος 4,
γκόλιος Α4, γυμνοκοχλίδος, γυμνοσαλιγά-
καρος, γυμνοσαλιγκάρι, γυμνοσαλί-
γκαρος, γυμνοσαρακόχυλας, γυμνοσκλη-
μέος, λικάσιονας, λουμάκα, σαλιάρης,
σκλημέος, σομιαλός. β) Μεταφ., ὁ ἡμίγυμνος
Σῦρ. κ.ά. : Βρὲ γδυμνοσάλιακα! Σῦρ. γ) Ὁ κόλαξ, ὁ χα-
μερπῆς Μακεδ. (Λαγκαδ.) Συνών. γουστεριτσα.

γυμνοσαλιγάκαρος ὁ, ἐνιαχ. γυμνοσαλιγάκαρος Πε-
λοπν. (Ξεχώρ.)

Ἐκ συμφύρσι. τῶν οὐς. γυμνοσάλιαγκας — γυ-
μνοσάλιγκαρος.

Γυμνοσάλιαγκας, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. : *Τσεῖνοι*
οἱ γυμνοσαλιγάκαροι ἐναι πολὺ σιχαμεροὶ Πελοπν. (Ξεχώρ.)

γυμνοσάλιαρος ὁ, ἐνιαχ. γυμνοδιάλιαρους Ἡπ.
(Ζαγόρ. Κουκούλ. κ.ά.) Θράκ. (Καρωτ.)

Γυμνοσάλιαγκας, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. : *Μᾶς*
τρῶει τ' φ'ταριά οὐ γυμνοδιάλιαρους (φ'ταριά = φυταριά =
φυτεία λαχανικῶν) Κουκούλ. Συνών. εἰς λ. γυμνοσά-
λιαγκας.

γυμνοσαλιγκάρι τό, Πελοπν. (Τριφυλ.) γδυμνοσαλι-
γκάρι Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γυμνοσάλιγκαρος κατὰ τύπ. ὑπο-
κορ.

Γυμνοσάλιαγκας, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γυμνοσαλίγκαρος ὁ, Πελοπν. (Ἀχαΐα Βραχν. Καλά-
βρυτ. Λακων.) γυμνοσαλίγκαρος Πελοπν. (Οἶτυλ.) γυμνοσα-
λίγκαρους Ἀλόνν. Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. κ.ά.) Στερελλ.
(Λεβιάδ.) γδυμνοσαλίγκαρος Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ἀρκαδ.
Γαργαλ. Κόκκιν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παππούλ. Ποταμ. κ.ά.)
— Π. Γενναδ., Γεωργ. γλωσσ., 13 γδυμνοσαλίγκαρος Πε-
λοπν. δυμοσφαλίγκαρος Πελοπν. (Βαλτεσιν.) Οὐδ. γυμνο-
σαλίγκαρου Στερελλ. (Χαιρών.) δυμοσφαλίγκαρο Πελοπν.
(Βαλτεσιν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τοῦ οὐς. σάλιγκαρος.

Γυμνοσάλιαγκας, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. : *Ἐσπειρ'*
ἀντίδι καὶ μόλις φύτρωσε μοῦ τὸ φάγανε οἱ γδυμνοσαλίγ-
καροι Πελοπν. (Γαργαλ.) Συνών. εἰς λ. γυμνοσά-
λιαγκας.

γυμνοσαρακόχυλας ὁ, ἐνιαχ. γδυμνοσαρακόχ' λας
Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τοῦ οὐς. σαρακόχυ-
λας.

Γυμνοσάλιαγκας, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γυμνοσκλημέος ὁ, Πελοπν. (Ἀρεόπ. Λακων. Λεῦκτρ.)
γυμνοσκλημέος Πελοπν. (Γέρμ.) γυμνοσκλημέος Πελοπν.
(Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τοῦ οὐς. σκλημέος.

Γυμνοσάλιαγκας, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. : *Παροιμ.*
Ὁ γυμνοσκλημέος τὴ νύχτα περπατεῖ καὶ τὴν ἡμέρα δείχνει
ἡ σουρμά του Πελοπν. (Γέρμ. Μάν.) Συνών. εἰς λ. γυμνο-
σάλιαγκας.

γυμνοσκούληκας ὁ, ἐνιαχ. γδυμνοσκούληκας Κρήτ.
(Νεάπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γδυμνός,
καὶ τοῦ οὐς. σκούληκας.

Ὁ Σκώληξ ὁ γήινος (*Lumbricus terrestris*) ἐνθ' ἄν.
Συνών. *ἀντερεθήθρα, γλιστέρα, γλίστρα 9,*
γλιστριὰ 3, γλιστριτσα 2, λεμεντήθρα,
μελιούρι, νεροσκούληκας, σκούληκας
τοῦ δρόμου, σκουληκαντέρα.

γυμνοστάτης ὁ, ἐνιαχ. γδυμνοστάτης Κύθν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός κατὰ συμφυρ. πρὸς τὸ οὐς.
λυχνοστάτης.

Ὁ ρακένδυτος, ὁ ἐκ παλαιότητος τῶν ἐνδυμάτων του γυ-
μνός καὶ ἰσχνός ὡς ὁ λυχνοστάτης.

γυμνόστηθος ἐπίθ. Α. Καρκαβίτσ., Λόγ. πλώρ., 26
Ι. Πολέμ., Σπασμέν. μάρμαρ., 71—Λεξ. Δημητρ. Θηλ. γυ-
μνοστήθα Α. Καρκαβίτσ., Λόγ. πλώρ., 26.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τοῦ οὐς. στηθος.

Ὁ ἔχων τὸ στηθος γυμνόν, ὁ γυμνόστερνος ἐνθ' ἄν. :
Στὴν πλάξ ἔχει πολλὰς γυμνόστηθες σύνθηθ. Πέρασαν
ἐμπρός μου παρθένες ξανθές, μελαχρινές, μαυρομάτες
ἀνθοστολισμένες καὶ γυμνόστηθες Α. Καρκαβίτσ., ἐνθ' ἄν.
|| Ποίημ.

Καὶ νά ἔνας νιὸς γυμνόστηθος, γυμνός ὡς τὸ ζουνάρι,
ἀχόρταγα κι ἀκούραστα θερίζει τὸ χωράφι
Ι. Πολέμ., ἐνθ' ἄν. Συνών. *ξεμπέρτσωτος, ξεπέ-*
τωτος, ξέστηθος, ξεστήθωτος.

